

Neděle 16.12.2018 (bohoslužby se křtem)

Lukáš 3,1-6.10-17

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, 2 za nejvyššího velekněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti.

I začal Jan procházet celé okolí Jordánu a kázal: "Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpouštění hříchů",

jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: 'Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypana, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží.'

(10) Zástupy se Jana ptaly: "Co jen máme dělat?"

On jim odpověděl: "Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak."

Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: "Mistře, co máme dělat?"

On jim řekl: "Nevymáhejte víc, než máte nařízeno."

Tázali se ho i vojáci: "A co máme dělat my?" Řekl jim:

"Nikomu nečinite násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem."

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš.

Na to Jan všem řekl: "Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.

Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným."

kázání ke křtu

O čem nás ujišťuje Janův křest?

Když se dnes se svými dětmi připojujete k zástupům, které se nechaly pokřtít v Jordánu – nemusíte kvůli tomu podnikat zájezd do zaslíbené země. Koneckonců, nebyl tam ani evangelista. Daleko důležitější je nechat se oslovit pozváním, které z Božího pověření ten hlas na poušti vyřizuje: JE KE KOMU A K ČEMU SE OBRÁTIT.

Nemusíte se zbůhdarma toulat životem. Nemusíte zůstávat utopeni v povinnostech, kte se na vás valí – nebo vás (jak rodiče) honí od čerta k ďáblu. A především, nemusíte vytěšňovat otázku – CO VLASTNĚ MÁM DĚLAT – aby můj život za něco stál?

Můžete se zastavit – zaposlouchat do hlasu z pouště, kde se řeší ty základní věci života a smrti – a obrátit se směrem, kterým ten hlas zve.

Janovo kázání a Janovo křtění z té pouště ukazuje za **Jordán** – do zaslíbené země. A když se v těchhle příbězích řekne *Jordán*, nemyslí se ten trochu větší potok v Izraeli, ale proud, který v bibli odděluje od zaslíbené země. Řeka, která je **předělem** – lidskými silami nepřekročitelným. Tak jako nejde jen tak překročit předěl mezi zklamáním a nadějí, mezi uvíznutím ve vlastních životních průšvívách a odpouštěním; předěl mezi životní vyprázdněností a smysluplností – nebo předěl mezi odcizením tomu, co je na nás lidské a znovunalezením člověčenství podle Božího srdce -- tak nejde jen tak překročit ani Jordán.

Ale jak známo – Božímu lidu na cestě do zaslíbené země byl těmito neprůchodnými vodami otevřen průchod. Na počátku, když vody moře Rudého musely pustit děti Izraele na druhý břeh – i na konci, když se otevřely vody Jordánu. A křest podle Jana ujišťuje: Patříte na ten druhý břeh. I pro vás je cesta volná. Z Boží milosti. Jako dar.

(pozemský horizont)

Podle proroků, které si Jan při tom pozvání ke křtu bere do úst – je tím darem SPÁSA PRO VŠECHNO TVORSTVO: záchrana, otevřená každému. Že je to bez výjimek, ilustrují v evangelistově vyprávění nejen ti, kdo se nechali pozvat k dobročinným a neziskovým aktivitám a dělí se o své živobytí s potřebnými. Že je to pro všechny, dokládají i takové v kostele nečekané existence, jako finanční stráž urvaná z řetězu (celníci) a představitelé okupačního vojska. Na horizontu vyprávění straší navíc car, tedy císař – a seznam místních oligarchů.

Obrátit se – a přijmout křest – nás tedy neobrací pryč z poměrů, které zrovna ovlivňují náš život – dnes třeba z poměrů poněkud zdivočelé střední Evropy, která zas začíná vypouštět demony svých mindrů, malostí, či záští ke všemu cizímu. Ve světě, kde dýcháme se svými dětmi mj. i tyhle zplodiny – a uvádáme pak beznadějí – nás křest **napřimuje – vstříc tomu který přichází.**

Adventem kráčíme jako ti – kdo jsou zváni VYHLÍŽET ve směru Janových příslibů: Za mnou přichází, a nebudete zklamáni. Tak zve pokřtěné Jan: Přichází – a přijde. Blíží se nezadržitelně, jako když přijíždí vlak Boží. Jeho vyhlížejte. S dětmi i dospělými jsme ho na 1. adventní vítali jako Krále na oslátku. Bezbranného svědka Božího zastání – té spásy pro všechny tvory i potvory. Však to také od těch Pilátů a Herodů a velekněží ve své bezbrannosti nakonec patřičně schytl. Ale Bůh – Bůh té spásy pro každého – i jemu otevřel cestu – když ho vyvedl z hrobu. Ze smrti do života. Až sem smí dohlédnout víra – když přijímá pozvání: Obráťte se – a přijměte křest – jako ujištění, že patříte na ten druhý břeh – břeh spásy. Amen.

kázání J 1,19-20

K adventu patří od starokřesťanských dob příběh o tom, jak přijdou za Janem Křtitelem a ptají se ho: Jsi mesiáš? - a Křtitel odpovídá – Já to nejsem. V podání evangelisty Jana zní ten rozhovor, jak kdyby ho inspirovala některá z her V. Havla: Co jsi zač? – Já nejsem mesiáš... Co jsi? Kdo jsi? Kam patříš, Ke komu se hlásíš?, dorážejí tazatelé jak dotěrní televizní moderátoři – a Křtitel odpovídá, Ne. To nejsem.

Z toho poněkud mimoběžného dialogu proznívá napětí. Na jedné straně ti, kdo mají jasno – o životě, o světě, o Bohu, o církvi, politice, a hlavně jak to v životě, v politice a s Pánem Bohem chodí. A najednou narazí na jakéhosi znepokojivého svědka života a pravdy, který se jim do jejich škatulek, do jejich známého a zmáknutého světa ne a ne vejít. Přechuže a znepokojuje.

Ta Janova odpověď – to je odpověď toho, který **vyznává – a nezapírá**. Tak jako když my jsme vyznávali své Věřím v Boha. Jan tu víru – svědectví víry – vyznává negativně. Nezapírá Krista a vyznává víru tím, že říká *Já to nejsem. Já nejsem Mesiáš*.

Sám Jan tedy odolává pokušení tvářit se – já jsem ten Nejdůležitější, ten Pravý – ten Jediný Správný. Přitom je pro své současníky atraktivní postavou: Jeho kázání má úspěch. Celé jeho působení evokuje prorockou postavu jak z dávných biblických – rozuměj starozákonních časů. A jeho posluchači mají pocit, tady je to doopravdy boží.

Ale když dojde na lámání chleba, vysloví Jan naplno a natvrdo své vyznání: **JÁ NEJSEM MESIÁŠ**.

Jeho krédo stojí v protikladu ke všem vůdcům národa či církve, kteří kdy na sebe soustředili veliké očekávání a naopak neváhali a neváhají zdůrazňovat: **JSEM TO JÁ**. Já jsem ten pravý – ve mne složte naději – v mou moc – mé umění – mé schopnosti – mé peníze a vliv. V době, kdy tolik lidí potřebuje věřit někomu, že někdo takový je ten pravý – vložit na něj své očekávání – přehrát na něj svou odpovědnost, za to jak se tady bude žít – anebo si u něj léčit svá předchozí zklamání a hořké zkušenosti – v této době zní Křtitelovo krédo jako poselství varovné a zároveň osvobodivé: **Pozor, nikdo, kdo se nahlas prezentuje JSEM TO JÁ, TEN PRAVÝ – nikdo takový – to není**.

A pokud vás štvou tihle prodavači iluzí a marných snů – anebo to, kolik lidí jim vždycky znova sedne na vějíčku a svěří nekritickou důvěru – nechte se dnešním evangeliem trochu osvobodit ze své frustrace: Vždyť tu Křtitel svým postojem a vyznáním falešným vůdcům strhává auru a vysvobozuje nejen ze zajetí jejich nabídkami a manýrami, ale i z marného vztekání, kolik lidí jim zas sedlo anebo ještě pořád sedá na lep. Toho pravého přicházejícího na své straně nemají. Tuhle svou důvěru smí víra obnovit právě v adventu.

JÁ to nejsem, říká Jan Křtitel – a my se teď nechme vést o krok dál právě oním JÁ: Zvenku, od těch, kteří nahlas vytrubují své *Já jsem ten pravý* – postupme k JÁ našemu vlastnímu. Evangelium se nás tu táže – nebrání příchodu Mesiáše, vstupu Krista – naše – moje vlastní JÁ? Tím, že JÁ poměřuju lidi a život především, ne-li jediné MOJÍ vlastní zkušeností, svými měřítky, anebo svými předsudky? A ještě víc – nebráním se příchodu toho Pravého tím, že ve středu

mého žití je mé JÁ jakožto moje ambice, moje zájmy – že se spletenec těchto sil a vlivů stal těžištěm a cílem mého životního usilování? Nestala se mi víra jen čímsi na způsob náboženského dopingu, který dodává energii právě a především usilování o naplnění **mých** vlastních záměrů? Ale JÁ – to nejsem. Ani JÁ. Utiš se, ty moje JÁ – ty potvoro, co se umíš tak nafouknout a zbytnět. Splaskni. Ani ty to nejsi – to jediné, to právě nejdůležitější.

Vede nás tady svědectví Jana Křtitele k jakémusi sebezpopření? K vyprázdnění?

Evangelium nás tady vede – k **naslouchání – a očekávání**. Zastavit se – obrátit – a **bytostně se zaměřit** na toho, který tu ještě není – který přichází. Přestat brát úplně vážně – když zvenku – nebo zevnitř zní ono lidské **JÁ JSEM ten pravý** – přenést těžiště k tomu, který přichází, **to umožňuje zaslechnout** hlas tichý a jemný, který dosvědčuje – **JÁ BUDU S TĚBOU. Jsem s tebou**. Tohle svědectví může snadno zaniknout – v tom ruchu, kde se překřikují všechna ta lidská: **Jsem to JÁ!** (včetně mého vlastního) Ale když ho zaslechněš – otevřeš se mu – uslyšíš: **Jsem tu – jsem s tebou**. A jsem tu s tebou a pro tebe jako

ten, který tě přijímá. Bere takového, jaký, jaká jsi.

Naplňuji prázdnotu zklamaných lidských JÁ – vysvobozuji JÁ sevřená beznadějí a plácající se v smutku či zmatku – umožňuju splasknout nafouklým – vysvobozuji ty, kdo naletěli manipulacím populistických vůdců – či náboženských vůdců, přetékajících vlastní důležitostí.

A když **tohle** oslovení chvíli posloucháš – zjistíš – není to žádná slyšina – neukáže se po čase jako falešná iluze.

Je to síla – která se stává skutečností. Tak jako když se slovo stane tělem. Jako když uslyším – že porodila syna, a plénkami ho zavinula.

A když pak ten příběh sleduješ dál – zjistíš: má zvláštní moc. Proměňující, osvobodivou. Proměňuje mé náboženství – takže se přestává točit jen kolem mého já – ale vede mne – vstříc tomu Přicházejícímu. Proměňuje mé vztahy k lidem okolo – takže JÁ sám, JÁ sama už nemám ambici být tím, kolem čeho se všichni okolo musí točit. A kde se tohle začne dít – tam nakonec zeslábne (aspoň na čas) i vítr do plachet všem těm, co chtějí zmáknout svět a lidi v něm tím svým JÁ JSEM TEN JEDINÝ PRAVÝ.

Takhle Janovo JÁ TO NEJSEM – připravuje na příchod toho, který teprve bude ten pravý – a jehož **Příchod** vlastně nepřestaneme vyhlížet do skonání tohoto světa. Nicméně už víme (a křest nám dnes připomněl) – že to není vyhlížení marné. A vánoce se vždy znova mohou stát předjímku – slavností – ujišťující: důvěra – otevřenost, očekávání a životní směřování – jež vyrůstá z naslouchání tomuto pozvání – to nebude zklamáno. Nyní ani navěky. Amen.

Bohoslužebný pořad Salv 16.12.18

289,1+4

In: Poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin. Zajisté že jest blízké těm, kteří se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude sláva v zemi naší. Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dají sobě políbení. AMEN (Ž 85,9nn)

Píseň 85

Modlitba

Chválíme tě a velebíme, náš Pane, jako toho, který uchystal a koná dílo záchrany. Protos poslal svého Syna, Ježíše, aby obnovil, to, co zašlo, pozvedl padlé, vysvobodil z pout sobectví, uprostranil pravdě a milosrdenství, obdaril pokojem. V tomhle světě, kde prý vládnou jen ostré lokty a ti, kdo umějí prosadit svou třebaš přes mrtvolu, tvé dílo obnovuje lidský vztah k druhým i lidství v nás. Takto překvapuješ, zasahuješ otupělé, zastavuješ ty, kdo se obrátili k tobě zády, směřuješ k sobě. Vždy znovu žasneme nad zvláštností, podivností příběhu spásy. A také s pokorou přiznáváme, kam až jsme se ti někdy vzdálili. Obnov tedy naši důvěru, že i o nás zápasíš, že náš život a běh tohoto světa nevzdáváš. Že smíme mít podíl na slavné budoucnosti i skryté přítomnosti tvého Království. Dej nám to zaslechnout ze slov evangelia i ze svědectví křtu svatého. Amen.

Pořad křtu

úvod – představení dětí

Isabella Sophie Krámská, *28. 8. 2018 v Praze, dcera Davida a Lenky Krámských. Kmotři: Jaroslav Požický a Hana Trojanová

Ludmila Skácelová, *5.6.2018, dcera Barbory a Jana Skácelových. Kmotra: Miluše Volhejnová.

Antonín Kubice, *1.9.2017 v Praze, syn Adama a Renaty Kubicových z Vidovic

Kmotr: Jan Kubice

Amálka Svatošová, dcera Petra a Dáši Svatošových, *3.2.2012. Kmotra: Jana Cejpková

1. čtení: Lk 3,1-6;10-17

kázání ke křtu

Ustanovení křtu Mt 28,18nn "..."

Krédo (společně se shromážděním)

Otázky ke křtu

1. Přicházíte se svými dětmi – a přinášíte je s očekáváním – že smysluplný výhled života dává víra – která se obrací k přicházejícímu Mesiáši Ježíši?

Přicházíme a očekáváme „...“

2. **Lenko a Davide**, chcete jako znamení – že i pro vaši Isabellu Sophii je otevřený výhled k Božímu Kí -přijmout pro ni křest?

Ano, chceme „...“

Barboro a Jane, chcete jako znamení – že i pro vaši Ludmilu je otevřený výhled k Božímu Kí -přijmout pro ni křest?

Ano, chceme „...“

Renato a Adame; chcete jako znamení – že i pro vašeho Antonína je otevřený výhled k Božímu Kí, přijmout pro něj křest?

Ano, chceme „...“

Petře a Dášo – chcete jako znamení – že i pro vaši Amálku je otevřený výhled k Božímu Kí -přijmout pro ni křest?

Ano, chceme „...“

Amálko, chceš být připojena k zástupu dětí Božích, které kdysi prošly mořem – s Janem Křtitelem procházeli Jordánem a těšili se na Jše?

Ano, chci „...“

3. Milí rodiče, kmotry a kmotři, berete na sebe odpovědnost vést Isabellu Sofii, Ludmilu, Antonína a Amálku po cestě víry – jak ji i pro ně prošlapal Ježíš? Je-li tomu tak – odpovězte *Ano s pomocí Ducha Svatého „...“*

Křest

Modlitba

Pane Ježíši Kriste, vždy znova smíme počítat s tvou věrností nám. Věříme, že své dary záchrany jsi nachystal i pro Isabellu, Ludmilu, Antonína a Amálku. Obdarovávěj je svým Duchem. Ať potkávají podivuhodnou moc tvých příběhů. Žehnej jim i jejich rodinám.

Prosíme za všechny další pokřtěné v tomto společenství, za děti i dospělé, aby jejich křest nevyšuměl jako pouhý nábožný obřad – ale stával se uprostřed našich dní a životů ujištěním, že ty přicházíš – a nezklameš nikoho, kdo na tebe očekává.

OTČE NÁŠ

Požehnání apoštolské ujištění:

V tom je láska, ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. (1J 4,10)

Píseň: Sv 355 (Už přijíždí vlak Boží)

kázání

Píseň 277

Ohlášení

Přímluvy

Smiluj se nad lidským pokolením uvízlým v pýše, frustracích a rezignaci

Smiluj se nad stvořením, které trpí lidskou soběstředností i naším útekem od Tebe

smiluj se nad lidmi utlačovanými, osamocenými nad plačícími

Kyrie eleison

dávej sílu k obrácení – vykročit vstříc tobě –

dej sílu utišit vlastní já, když překřikuje ostatní
smiluj se nad těmi, kteří nechtějí projít branou pokání
dávej odvahu k pokoře těm, kdo pokoru neznají

Kyrie eleison

Prosíme za lidi uvázané v povoláních, v nichž musí vykonávat příkazy jiných

za všechny, kteří se příliš vstřícně podvolují lidským autoritám

Prosíme za ty, kdo hájí lidskou svobodu a důstojnost těch, o jejichž utrpení nikdo nechce slyšet.

Kyrie eleison

Smiluj se nad těmi, kteří tě doposud nerozpoznali – nad těmi, kterým zůstáváš skryt za příliš lidským prožíváním adventu.

prosíme tě za kazatele – za církve – smiluj se nad námi kteří Tě hledáme – navštiv nás svou blízkostí.

Kyrie eleison

Poslání Ř 15,1-2

Požehnání Ř 15,13

Píseň 276,3